

WIADOMOŚCI KRAKOWSKIE

Wspólny organ dzienników krakowskich:

„Czas”, „Głos Narodu”, „Goniec Krakowski”, „Hustrewny Kurjer Codzienny”, „N. Reforma”, „N. Dziennik” — na czas strajku drukarzy krakowskich.

Wydawca i red. odpow. Michał Konopiński.

Nr. 5.

Kraków, sobota 21 października 1922 r.

Nr. 5.

OGŁOSZENIE MINISTERSTWA SKARBU W SPRAWIE

8 1/2%-ej PAŃSTWOWEJ POŻYCZKI ZŁOTEJ z roku 1922.

Ministerstwo Skarbu ogłasza o wypiszczeniu 8 1/2% państwowej pożyczki złotej, uchwalonej przez Sejm Ustawodawczy w dniu 26-go września 1922 roku na następujących warunkach:

I. Warunki emisji.

W dniu 16 października r. b. będą oddane do sprzedaży obligacje 8 1/2% państwowej pożyczki złotej z r. 1922 w odciatkach.

- 1) po 10.000 marek polskich i 10 złotych polskich w złocie,
2) po 50.000 „ „ 150 „ „

Sprzedaż będzie dokonywana do dnia 15 stycznia 1923 roku do godziny 12 w Centralnej Kasie Państwowej, Kasach Skarbowych, Oddziałach Poczty Krajowej, Kasie Poczty Krajowej i Powszechnej Kasie Oszczędności, oraz w bankach i instytucjach finansowych, których spis będzie dodatkowo podany.

Cena emisyjna, ustalona aż do odwołania wynosi:

- 1) za obligacje 10.000 marek polskich i 10 złotych polskich — 24.000 Mk. p.
2) „ „ 50.000 „ „ 150 „ „ — 120.000 Mk. p.

W ten sposób przy obliczeniu części markowej marka z marką, część złotowa wypada po 1.600 Mk. za złoty polski, słowny banknot szwajcarskiego.

Poza tego oddziały Poczty Krajowej, Kas Poczty Krajowej będą przyjmowały do dnia 15 listopada t. b. wpłaty ratami rozłożonemi w sposób następujący:

- I rata — przy zaplecie — wynosić będzie 20%, ceny emisyjnej
II „ — do dnia 15 grudnia r. b. — „ — 40% „ „
III „ — „ 15 stycznia 1923 r. — „ — 40% „ „

Przy zaplecie ratami, każda rata będzie obliczana według tej ceny emisyjnej, jaka będzie obowiązywała w dniu jej wypłaty. Oddziały Poczty Krajowej, Kas Poczty Krajowej przyjmują przy zakupach 8 1/2% państwowej pożyczki złotej z r. 1922 i zniżkach na nią pełną należność w obligacjach Poczty Odrodziska (5%), wziętych przez państwa państwowych z r. 1922 — obciążeniowych i kaskabonowych) według ceny kombinacji z doliznaczeniem wartości bieżącego kuponu.

II. Warunki spłaty obligacji i kuponów.

Obligacje 8 1/2% państwowej pożyczki złotej z r. 1922 będą wykupione przy ich przewidzianym, w dniu 1 października 1927 r. lub w terminie wcześniejszym, za 6 miesięcy przed wypowiedzeniem, nie wcześniej jednak niż w dniu 1 października 1925 r.

Minister Skarbu zarządził wypłatę według zasad następujących:

- 1) za część markową będzie wypłacone suma określona na obligacjach, marka za marką;
2) za część złotową parobęd obligacji otrzyma:

- a) albo tyle banknotów szwajcarskich, ile złotych odpowia obligacja;
b) albo tyle dolarów, ile wypada z przewidzianej sumy (dolar za francuski franc po 0.160 dol. za 1 franc)
c) albo tyle marek polskich, ile ich wypada z części złotej, stojącej złota dolara szwajcarskiego Związku Niemiec i Ameryki na giełdzie Wiedeńskiej w momencie poprzedzającym wypłatę.

Ta sama metoda będą stosowana przy spłacie kuponów.

III. Szczególne przywileje pożyczki złotej.

Obligacje 8 1/2% państwowej pożyczki złotej z r. 1922 mają wszelkie prawa papierów, posiadających beneficjum depozytarnego i będą przyjmowane jako waluta przy liczydłach, kasach akcyzowych i celnych, kasach przy zastawach kamienic na Skarbie Państwa, oraz kasach oddziałów do depozytów wszelkich instytucji państwowych.

Kupony od obligacji 8 1/2% państwowej pożyczki złotej z r. 1922 wolne są od podatku od kapitałów i rent i będą przyjmowane przy obliczeniu cel. podatku i spłat państwowych.

Warszawa, dzień 1 października 1922 r.

MINISTER SKARBU

(—) Jastrzębski.

Rząd polski wobec zamordowania prof. Twerdochliba.

Oświadczenie prezydenta Nowaka.

Warszawa, 18 października (Pat). W rozmowie z kilkoma przedstawicielami dyplomacji, a prezydentem ministrów Nowakiem, o ostatnich wypadkach w Małopolsce Wschodniej, prezydent Nowak oświadczył między innymi między innymi co następuje:

W ostatnich dniach odczualiśmy bardzo bolesną wiadomość o śmierci d. p. Słodera Twerdochliba. Zdawało się, że zbrodnicze wystąpienie, aranżowane przez garstkę obalamujących agitatorów, nie powtórzy się więcej, gdy strzały na stacji Szapieżance przypomniły nieszczęście, że znajdują się jeszcze w Małopolsce Wschodniej umysły, podatne dla idącej z zewnątrz kraju podburzającej agitacji.

Pomimo to, że zbrodnicze podpalenia i napadów powtarzały się w ostatnich dniach dość często, nie wydano ogólnych zarządzeń represyjnych, rząd bowiem stał na stanowisku, że działają tutaj żywioły z poza narodu ukraińskiego, nie będące bynajmniej przejawem jego woli i dążeń. Pomijam oczywiście policyjne rozprządzenia stosowane w okolicach, gdzie epidemicznie występowały zacyzłone, pewnie zbrodnie. Z jak największą wyrozumiałością i łagodnością chcieliśmy zadokumentować, że nie wierzymy, aby te zbrodnicze zamachy miały coś wspólnego z całością narodu ukraińskiego. Chcieliśmy na czas wyborów pozostawić bratniemu narodowi jak najszerszą swobodę, gdyż w ten sposób najłatwiej przy wyborach byłoby się okazało, że wszelkie pogłoski o niewyrozumiałości rządu dla mniejszości narodowych, były rozszerzane tendencyjnie i fałszywie. Sądziliśmy, że takim postępowaniem najłatwiej przekonać nawet nieprzychylnych nam żywioły o dobrych naszych chęciach.

Strzały dane do śp. Twerdochliba odbiły się boleśnie zarówno wśród żywciołów polskich jak i ruskich. Obie strony rozumieją, że zbrodnica zła wola we współzyciu obu narodów usiłuje zaszczerpieć anarchję i anarchją utworzyć drogę tym, którzy niechętnym patrzą okiem na współzycie polsko-ruskie. Ustawa autonomiczna dla Małopolski Wschodniej jest niewątpliwie sołą w oku antypaństwowych elementów, które widząc, że stanowić ona będzie złoty most porozumienia, chwytają się ostatecznego środka skrytobójstwa, podpalają i mordują.

Jako bolesny wyrzut czytałem słowa „Ridnego Kraju” zapytujące władze, jakie obywatelskie swobody daje rząd w zakresie

przekonań, kiedy ugodowe dążenia spotykają się na każdym kroku z krwawym terrorem.

Na terror ten odpowiedzieć wydaniem jakichś specjalnych ostrych zarządzeń znacząco skierować ostrze w najmniejwzięjch. Nie chcemy dać się sprokować i wytworzyć pozór, że w chwili wyborów położyliśmy żelazną rękę na Wschodniej Małopolsce. Niewątpliwie byłoby to wicherzycielom na rękę. Śmierć ś. p. Twerdochliba tragicznym swoim niewątpliwie zwrócił uwagę po czyniej stronie sprawiedliwości i dobra wiara, a po czyniej agitacji, wicherzycielstwo i chęć zakłócenia współzycia narodów.

Kierując się tolerancją i wyrozumiałością, nie zabraknie jednak rządowi siły do zastosowania suwych obywateli przed zamachami zbrodniarzy.

Sp. Sydor Twerdochlib.

Sydor Twerdochlib, o którego zamordowaniu w Twerdochlibie donieśliśmy, urodził się w r. 1855. Uczęszczał do gimnazjum w Jarosławiu, studiował filozofię na uniwersytecie lwowskim i wiedeńskim, poczem przybył do Lwowa i wstąpił do służby państwowej. Pracował najpierw jako profesor w „akademickim gimnazjum ruskiem” we Lwowie. Przewrót listopadowy 1918 r. zastał go w Żółkwi. Ukraińcy posiadając Twerdochliba o polonizmie, aresztowali go i osadzili w więzieniu najpierw w Żółkwi, a potem odstawili go do więzienia zloczowskiego. Za straraniem przyjaciół opuścił Twerdochlib więzienie i przejechał napowrót do Żółkwi w roku 1919. Pojem przekradł się przez linje bojowe ukraińskie i polskie i stanął we Lwowie. Aresztowano go tu pod zarzutem szpiegostwa. Dwumiesięczne śledztwo wykazało jego niewinność i wypuszczono go na wolność. Odtąd pracował we Lwowie, a

pozem pełnił obowiązki profesora w gimnazjum stryjskim. Przeglądaliśmy się w bież. roku ze Stryja do Lwowa, uczył tu w gimnazjach polskich języka ukraińskiego i wykładał literaturę ukraińską.

Wydął tom swoich utworów „W swiadzi pisma” (W toni zwierciadła), a nowy tom poezji pozostał w manuskrypcie. Przetłumaczył na polski język poezję Szewczenki i dwa tomy pism Mychajła Jackiwa itp. Wydął też w języku polskim Antologję poezji ukraińskich. Artykułami swoimi zasilał „Ridnij Kraj”, redagowany przez p. Jackiwa i dra Melitona Twerdochliba.

W okręgu wyborczym Zloczów-Zydaczów-Brody postawiono kandydaturę śp. Twerdochliba na posła do Sejmu i według informacji niezawodnych kandydatura jego miała wielkie szanse. Ukraińcy, kurpijacy się kolo „Dila” — jak donosi „Gurjer Lwowski” — postanowili za wszelką cenę nie dopuścić do zwycięstwa tej kandydatury. Wiadomo nawet było, że postanowili zgłębić do światła śp. Twerdochliba. Już przed kilku dniami osoby żywciołe ostrzegaly śp. Twerdochliba, aby się miał na baczności i tuż przed wyjazdem do Kamionki Strumilowej odradzały mu tego zamiaru, lecz on nie dał się odwieść od spełnienia obowiązku — i padł jego ofiarą.

Wiadomości bieżące.

Kraków, 20 października.

Z Sejmu śląskiego.

Katowice, 18 października.

Na środowym posiedzeniu Sejmu śląskiego odbyła się dalszy ciąg dyskusji nad deklaracją prezydenta ministrów dra Nowaka.

Tierwszy przemawiał poseł niemiecki, przemysławie Bahr. Po obgromnym omówieniu potrzeb przemyśle śląskiego obywateli mówca, że partya jego przynajmniej do wiadomości deklaracji p. prezydenta Nowaka, oczekuje jednak, że po słowach naślągą czyni.

Następny mówca, ks. Brzema, wyraził zdanie, że p. prezydent Nowak w swojej deklaracji zapomniał nie wspominać ani słowem o potrzebach Śląska Śląskiego. Omawiając sprawy Śląska Śląskiego ks.

KIN

Od poniedziałku d. 16-go do poniedział. d. 23. października br.

ROK 1863

Obraz dramatyczny w 7-miu aktach

Treść obrazu z dziejów powstania zacierpnięta z powieści ST. ŻEROMSKIEGO

„WIERNA RZENA”

WANDA

WANDA

KRAKÓW — UL. ŚW. GERTRUDY L. 5.

M. TEATR: OPERA i OPERETKA.

„Lubędz to Wschodu”

opieretka Holländera.

Poprzedzona rozgłoszem niezwykłego powodzenia zagranicą opieretka Holländera „Lubędz to Wschodu”, wystawiana w sobotę na scenie teatru przy ul. Rajskiej, jest jednym z dalszych ogniw w łańcuchu usiłowań, zmierzających do galwanizowania tego zamierającego znowla z powodu wyczerpania rodzaju scenicznego. Grają w niej elita Sullivanowskie „Mikada”, rzuczone na barwie, egzotyczne to Dalekiego Wschodu, nadaje oku ruchliwa scenografia, tu i ówdzie dobiegają do ucha wdzięczna melodia o oryginalnym rytmie, atracającymi motywami indyjskimi, i to już wystarczy.

Libretto opowiada o przygodzie syjamskiej królowej, którą w kapieł morskiej ratuje od śmierci młody lekarz Narai, za co ma być według praw syjamskich ukarany śmiercią. Królowa, która tymczasem doszła do pełnoletności, ratuje go i zaślubia, czyniąc równocześnie władzę swego dziedzicznego królestwa.

Zręczniejszego od tuzina innych libretto, bardzo staranna reżyserja i kostiumowa, błyskotliwa wystawa, uruchamiająca tłumy statystów oraz balet, wszystko to składa się na całość zajmującą oko ruchem scenicznym, a ucho lek-

ką muzyką rytmiczną i poważną. Mimo wszystko całość ma znanie wyczerpania, cechującego całą dziedzinę współczesnej operetki.

Wykonawcy czynili wszystko, aby „Lubędz” zapewnić trwały sukces. Na chwałę uznania zasłużyły skuteczne wysiłki p. Minowicza w roli weselnego księcia Tuti i żywołowy humor p. Zimałowej — najlepszej charakterystycznej na polskich scenach. P. Helena Rymar warunkami głosu dobrze wskazywałego i sympatycznie, zdobywała zasłużone oklaski, a p. Żółka z wdziękiem traktowała sympatyczną rolę Kityny. P. Wołosowski dobrze podparł ансамble swoim dzielnym głosem. Komiczną rolę regenta Kalkawy dźwigał z wysiłkiem chwałebnym p. Karasiński. Oskrasą barwnego widowiska był balet królewski układu p. Koszutskiego, odtańczony z wprawą przez panie Faliśkowską, Martynów, Koszutskiego i Wojnarę. (top.)

Z MUZYKI.

Szczypły w rozmiarach zbiorowy dziennik krakowski pozwala tylko na krótkie zszeregowanie charakterystycznych momentów muzycznego życia z okresu „strajkowego”. Zespół kameralny Poznań — Derner — Dohert utrwalił wspomnienie dobrze zgranego, w dynamicie, intonacji i traktowaniu umiętnie i inteligentnie rzecz pojmującego Tira. Róża Elkin spoważniała od czasu ostatniego swego popisu

w Krakowie niefetyko zewnętrznie, lecz także pod względem artystycznego wyrobienia. Zdumiewa nas brawurowa potęga jej młodej pianistki i dojrzałość w zrównaniu twórczych intencji. Pewnego rodzaju przeciwieństwem pod względem odczuwania technicznych właściwości jej fortepianowej jest Alfred Hoehn, który szuka w muzyce przedewszystkiem duchowego nastroju, subtelności lirycznych, modulacyjnych odcieni i w oddaniu ich celuje w sposób iście niezwykły. Popis koncertowy Hoehna, poświęcony Chopinowi, zaciekawiał wielu szczerzami odrebnej w pewnym rodzaju interpretacji i spotęgował sympatię dla doskonałego bezsprzecznie pianisty. Jedyną w tym okresie, estradowa audycja wokalna Kazimierza Sroczyńskiego dała nam pożądaną śpiewkę, którego pokazany materiał basowy może stać się wielce przydatnym dla niejednej sceny operowej, nie posiada jednak jeszcze tego szlif artystycznego, jaki jest konieczny w celu uwydatnienia pełnej estetyki śpiewu koncertowego.

W operze daje się zauważyć pod względem repertuarowym pewien zastój w porównaniu z sezonem ubiegłym. W „Wertherze” wystąpiła Stefania Nieglerówna, która role Lotty przeplata intensywnym ciepłem uśmiech i tęsknoty, a głosem bardzo piętym w barwie, choć mało typowych rysów mezzo sopranu zdradzającym, pożytkowała umiejętnie nastrojowe strofy massenetowskiej muzyki. (A. J.)

też niemiernie żywotna akcja teatru się niegdyś kalkulacji handlowa z milicją, między muzyką a szumem fal na plaży wyrzeźba morskiego, na której oki czarnych pań wyciszy artysty zbierają szalone oklaski, za świetną i pełną humor grę.

W sobotę po godzinie po ośm. 50 proc. zniożony „Świt dzień i noc” Ad. Nicodemiego po raz ostatni z pp. Malicki i Węgielec.

W niedzielę popołudniu po ośm. 40 proc. zniożony „Subtelność” A. Grzymalskiego i Siedleckiego z p. Młot.

Od poniedziałku rozpoczyna się godzinne występy znakomitej artystki scen warszawskiej p. Anny Złotnickiej, która wystąpi tylko trzy razy w „Czerwieni” G. Zapolskiej i przypożyczy się publiczności krakowskiej w poprzedniej roli Sini.

Bilety na se do nabycia w kasie teatru.

DRUGI WIECZÓR CROPIKA. Z powodu ogromnego sukcesu jaki odniósł na ostatnim koncercie świątecznym pianista Alfred Hoehn, przyakcy został tenże i okazji występów w Łodzi i Poznaniu na jeszcze jeden występ w naszym mieście z nowym, wspaniałym programem. Drugi koncert odbędzie się we wtorek 31 b. m. w wielkiej sali Starego Teatru. Bilety po Mł. 600 i 1200 w Kasie zamawia firm Leszczyński, plac Szczepański 2. Zjadnych miejsc wolnych na ten koncert nie wydoby się. Arrangementy: „Krakowe Biuro Teatralne i Koncertowe”, dyr. Włodek Herget.

ARNOLD FOLDESTE, słynny czeski wystąpił na nas po raz ostatni w niedzielę dnia 22 b. m. i wykona między innymi Sonatę Beethovenia i Kol Nidre Brucka.

FREDERYK LAMONT, który wczoraj z obywatelstwem powołaniem koncertował w Paryżu, wystąpił na nas we wtorek 31 b. m.

KONCERT ADAMA I EWI DUDUR odbędzie się niedzielną w poniedziałek dnia 25 b. m. Pozostałe bilety do nabycia u Br. Lipiak, ul. Sławowska 1. B.

Teatr im. Juliusz Słowackiego w Cieszynie. W sobotę 31 b. m. odbędzie się w Cieszynie drugi z trzech przedstawień teatru krakowskiego z cyklu stałych przedstawień dramatu polskiego na scenach. Na wieczór ten wybrano świetną komedię M. Fijałkowskiego „Drugi mąż”, grana tak wybornie przez artystów krakowskich. Obchodzą powołanie inauguracyjnego wieczoru Fredrowskiego oraz pokup biletów na to przedstawienie, świadczą o tym, jak hołdować respektownemu potrzebą kulturalnej polityki podjęła przez Departament sztuki inicjatywę stałych sekcji teatrów krakowskich w Bielsku i Cieszynie.

Z TEATRÓW WARSZAWSKICH. Autor „Subtelności” Adam Siedlecki zbliżył dyktando teatru „Rozmaitości” nową komedię B. Aktowa p. t. „Popiecha jałogomoci”. Bohaterem jest król Henryk Walezy. Komedia ma być grana jeszcze niedługo, jeżeli nie.

REPERTUAR TEATRÓW KRAKOWSKICH:

Teatr im. Juliusz Słowackiego.

Plątk: „O to najszlachetniej”, Jewelowa.

Sobota: „Głos wieleletni”, Swena Lange.

Teatr „Bagatela”.

Plątk: „Florieta i Patapon”.

Sobota pon.: „Świt, dzień i noc” (50% zmniejsz.).

Sobota wieczór: „Florieta i Patapon”.

NADESLANE.

Ze dział ten Redakcja nie bierze żadnej odpowiedzialności.

Ostrzeżenie.

Zawładam p. T. Publicznosci, że byłem pracownikiem p. Kazimierz Bandura, pracował w mojej firmie w charakterze rysownika i manipulanta biurowego, nie jest instalatorem ani blacharzem, ani nie posiada żadnej pracy — jak również tylko chwilowo mnie zastępował i nie mam nic obecnie z nim wspólnego. Bernadynski.

Robinson Kruzo.

Uniwersal Film Mfg., jedna z największych wytwórni na świecie, stworzyła nowe dzieło, które zasklepiowało świat cały, a obecnie od szeregu tygodni stanowi największą atrakcję stoł europejskich.

Opracowano niemiernie temat Defoe’go, ale nie tylko ten jeden, oparto się na syntezie wszystkich opowieści i wersji o Robinsonie, rozszerzono go i pogłębiło, stwarzając nową tezę, opartą na opowieści D. Defoe’go, ale zaciekawiającej i porównującej wszystkich, statorów i dzieci. Któż nie zna Robinsona? Któż nie zechce przypomnieć sobie wzruszeń i dźwięczności? Znajdziecie w filmie, tej żywej formie, wszystkie postacie, które niedługo rozpalały wyobraźnię waszą. A dla tych, dla których twórczo Robinsona jest zbyt skąpa, daję w tym obrazie wspaniałą dramaturgię przycięcia od niezwykłej zaciekawiającej i sensacyjnej treści. Teatr światowy „Ulecha” wystawiało to kryzysu w dwóch swoich kinoteatrach „Zahęla” i „Promień” od soboty dnia 21 b. m.

Morderca dyrektora huty szczakowskiej przed sądem doradczym.

Rozprawę odroczone do dzisiaj.

KRAKÓW, 19 października.

(A). Ponura sala Nr 45 tui. sądu okr. karnego, przylegająca do k. zw. miejsca stracenia, nigdy jeszcze dotychczas nie była tak pełna tłumów najnormalniejszych kategorii, jak wczoraj. W jednej chwili masę tłoczyły się kobiety, typy podmiejskie, bywały sądowni, adwokaci, spólnicy i urzędnicy sądowi. Wśród publiczności z trudem ustawił się pluton egzekucyjny wojskowy, złożony z żołnierzy 20 pp., będących w wojennym pogotowiu. Oficer komendujący plutonem, zasiadł naprzeciw oskarżonemu.

Obraz ten oczyszczający się w cisnej sali ciękawych widów w ponurej harmonii zestąpił się z tem sprawy.

Około godz. 9 rano pod silną straż więzienną wprowadzono oskarżonego **Antonię Doskocza**.

Oskarżony jest to mężczyzna 32-letni i robi wrażenie człowieka negatywnego, skupionego w sobie, nie zdającego sobie sprawy ze groźby połozenia. Ubrany jest jak lepiej sytuowany robotnik.

Z godziną 9 zjawia się na sali Trybunał, prokurator i obrońca. Pierwszy zabrał głos prokurator Doskocza i wyłożył oskarżenie. Oskarżony Doskocza o skradzień materii, po pełnieniu przez zastrzelonego **Karola Junga**, dyr. fabryki szkła w Szczakowej.

Oskarżony do winy się poczuwa, ale nie w takim stopniu, jak mu zarzuca akt oskarżenia. Wyjaśnia, że w październiku b. r. z fabryce nastąpił tak zwany „wymy”, spowodowany naprawą maszyn, wskutek czego fabryka stała i do dziś dnia jest nieczynna. Z tej okazji dyrektor huty Jung wydzielił 11 ludzi samych starych, a jeden z nich, niejaki Dudys, usiłował odebrać sobie życie z rozpaczy. Oskarżony widział w tem chęć rozmyślnego zrujnowania robotników i fabryki przez dyrektora, którego nie dane było odejść, za celem porażki zawodowej fabryki, wyrzutu gorzcy lozar.

Na zapytanie przewodniczącego rozprawy, czy ma jakie dowody na ten zarzut, oświadczył oskarżony, że dowodów nie ma jednak przypomina sobie, że w Berlinie przez organizację zawodową Schneider Karmel przeprowadził na zgromadzeniu, że polski przemysł szklarski do lat 6 zginię, co dziwnie, według jego zdania, zgadzało się z zachowaniem dyr. Junga.

W dniu 13 bm. wezwał dyr. Jung radę robotniczą, aby przedstawić jej, że chce oskarżonego wydzielić za kradzież drzewa; przy tej sposobności miano rozpatrzyć żądania innych robotników co do nowych mieszań i dachów. Dyr. Jung, który oddawał ciemną na chorobę sercową, był w tym dniu specjalnie zdenerwowany, nie uwzględnił usprawiedliwienia. Doskocza, iż drzewo zabrał właśnie za zgodą dowódcy i oświadczył mu, iż za to przewinięcie z miejsca go wydzieli, a nado zatrzymać mu 64.000 mk., należnych mu z kasy chorych za 24-dniową chorobę. Na to oświadczenie dyrektora — oskarżony w wzburzeniu odparł, że takie postępowanie byłoby musi się raz skończyć. „Dyr. Jung w odpowiedzi odrzekł: Już się skończyło, Jesteście wydzielni”. Oskarżony nie mógł z kieszonki brauningu, który od szeregu miesięcy nosił przy sobie, i strzelił w kierunku dyrektora, poczem ten runął na ziemię; równocześnie chcąc przy tem, członkowie rady robotniczej rozbiegli się. Czy potem strzelał, nie

pamięta; poszedł dobrowolnie na posterunek policyjny, gdzie zastał tylko kucharke. Nie miał zamiaru zastrzelenia dyrektora, tylko chciał go lekko razić, aby zwrócić uwagę na swoją strzelnicę i spowodować wydalenie dyrektora. Dlatego też przed strzałem zawołał: „Ja pędo, ale i pan też pędo”.

Na zapytanie przewodniczącego wyjaśnia, że nie był żadnej znowy i że nie był wyznaczony do zastrzelenia dyrektora.

Z kolei przystąpiono do przesłuchania świadków: Dr. J. Grossa, sekretarza huty, F. Sasa i J. Łomkiza, urzędników oraz 7 członków rady robotniczej z Leonem Chydem na czele.

Wezwani trzej pierwsi świadkowie, t. j. urzędnicy, wystawili zeznania jak najlepsze świadectwo. Członkowie rady robotniczej opisują przebieg zajścia zgodnie z tłumaczeniem się oskarżonego. W szczególności prezes rady robotniczej L. Chydel potwierdza, że skradzione drzewo przez oskarżonego było bezwartościowe i że żądanie za niego odszkodowania 64.000 mk. musiało wzbudzić oskarżonego. Głównicą odmowa zapłaty należałoby kasy chorych, oddawana należącej się oskarżonemu, hardzo go „pobeszo”; mimo to przemawiał Doskocza do dyrektora łagodnie, aż wreszcie po ogłoszeniu mu wydalenia wybuchł słowem: byłoby pogłoszenie — poczem strzelił. Oskarżony — opowiada świadek — był samowolnikiem, do organizacji długi czas nie chciał należeć, nie pił i wolny czas spędzał na czytaniu książek.

Następni świadkowie zeznali tak samo, dając podobne świadectwo o charakterze oskarżonego.

Świadek policyjny państw. Jurczyk potwierdza, że oskarżony po pierwszym strale strzelał jeszcze 4 razy, co potwierdza znalezione przez niego w kancelarii zmarłego huski i kule. Oskarżony na posterunku oświadczył, że już przed 6 miesiącami nosił się z zamiarem zastrzelenia dyrektora i że poświadczył to kucharce posterunku, która ze sobą przyniosła. Przestuchany ten świadek w osobie Józefa Jurczyka, z której z trudem wydobył, że liwy lat 24, potwierdza, że oskarżony zawiązał się na posterunku w nieobecności policyjnych i oświadczył jej, że do dziś jest bandytą.

Św. Pokorny podaje liczne przykłady szkod dyrektora. Zachowanie się oskarżonego było wzorowe, był zawsze trzeźwy, czytał książki i był muzykalny.

Przewodniczący: A na czym był?

Świadek Pokorny: Na gramofonie. (Na sali, wśród trybunału buczna wesołość).

Po tem jednym ważniejszym intermezzo — następują try. Oto przesłuchany świadek Filipowicz przerywa swoje zeznania o krzywdach Doskocza konwulsyjnym płaczem, który udzielił się kilku czulym jednostkom wśród audytoryum; (policyjni, oparty o balustradę, ociera skrocie łez).

Obrońca Dr. Heeki, nawiązując do licznych pytań, zadawanych świadkom, prosi o zawieszenie do rozprawy 6 świadków, na prokuratora i Trybunał się zgodził. Rozprawa w obec tego godz. 3 popoł. odroczone do dziś do godz. 9.

Trybunał doradczy sławia: Klimecki, przewodniczą, Czuma, Drozdziowski, Kaczmarzski.

Z RUCHU WYBORCZEGO.

Listy kandydatów do Sejmu z okręgu Nr. 45.

Powiaty: TARNÓW - PILZNO - BRZESKO - DĄBROWA - GRZYBOW - GURLICE (Okręg wybiera 7 posłów).

Lista P. S. L. „Pias” Nr. 1.

1. WITOS WINCENTY, prezes P. S. L., z tarnowskiego.
2. BRODACKI JAN, ogólny z brzeskiego.
3. DUBIEL GABRIEL, prof. gimn., z dąbrowskiego.
4. BEREK JÓZEF, rolnik, z pilzneńskiego.
5. CIELIKOWSKI JAN, rolnik, z grybowskiego.
6. GRADALSKI ANTONI, rolnik, z gortlickiego.
7. OJSTAJA JAN, rolnik, z tarnowskiego.
8. KAUZKI KAROL, prof. gimn., z grybowskiego.
9. CIEŚLAK DMYTRO, rolnik, z gortlickiego.
10. PIROG, rolnik, z pilzneńskiego.
11. KORZEWIŃSKI MICHAŁ, rolnik, z tarnowskiego.
12. TENDERA WŁADYSŁAW, rolnik, z brzeskiego.

Lista Chrześcijańskiego Związku Narod. Nr. 8.

1. KOWALSKI FRANCISZEK, doktor praw z Krakowa.
2. SZOPEŃSKI WOCIECH, rolnik, Łukowa pow. Brzesko.
3. BIEKOWSKI MICHAŁ KAZIMIERZ, rolnik, Pilzno.
4. STUDNICKA MARIA, dyrektorka szkoły żeńskiej w Grybowie.
5. NOWAK KAROL, kupiec, Tarnobrz.
6. JUREK JÓZEF, rolnik, Wietrzychowian, powiat Dąbrowa.
7. TROJAN ANDRZEJ, rolnik, Łukowa, pow. Pilzno.
8. SCHOLZ WAWRZYNIEC, krawiec, Boreczka, pow. Brzesko.
9. MORBARSKI JÓZEF WINCENTY, kupiec, Grybów.
10. KAJAJ MICHAŁ, rolnik, Łukówka, powiat Pilzno.

Lista Łączności Naradowej.

(Nie przysyłać do żadnej listy państwowej).

Nr. 26.

1. JAN: baron GOETZ-OKOCINSKI, ziemianin przemyśławski, Olcin.
2. DR. TADEUSZ TERZYL, burmistrz, Tarnob.

